

Hanne Kristoffersen

Hanne har været aktiv i kirkens liv fra 70'erne og frem til i dag og har i den tid været involveret i mange af kirkens aktiviteter. Hun fortæller her om sin tid i Brøndby Strand Kirke.

Jeg har deltaget i kirkens liv siden sommeren 1978, hvor vi flyttede her til sognet. Arne og jeg var helt nygifte og jeg var kun 20 år gammel.

I vinteren 78 spurgte jeg, om jeg kunne hjælpe i kirkens børneklub, som dengang hed Lørdagsklubben. Denne klub var jeg med i og leder af indtil maj 2010, hvor den lukkede.

Trækirken

I trækirken husker jeg atmosfæren i kirken, og savnede ikke den store gamle kirkebygning i Brøndbyvester som mange gjorde – der var ikke mange andre på under 30 år ud over konfirmanderne – Vi blev hurtig gode venner med sognepræst Niels Pram Gad - i 1982 kom et ungt par som os selv, de blev vores bedste venner i rigtig mange år – vi havde børn på samme alder.

Når vi skulle holde møder i trækirken, var der på kirkekontoret et lille bitte køkken, hvor der kunne laves kaffe og en lille håndvask hvor vi kunne vaske op.

Vi havde nogle meget tunge borde som vi kunne stille frem og kirkens klapstole kunne vi nemt flytte. Der var også et klaver, vi kunne bruge.

Vi havde dengang et kirkeblad, hvor der stod om kirkens aktiviteter. Mange mente ikke, at trækirken var en rigtig kirke, men ville hellere bruge den gamle kirke i Brøndbyvester.

Det vigtigste fra den tid var, at jeg blev bevaret i troen, ved at jeg fik gode venner som jeg kunne dele tro og liv med.

Den nye kirke

En af de første gange jeg kom i den nybyggede kirke med barnevognen, blev jeg spurgt, om den virkelig skulle ind i våbenhuset? Jeg tænkte, at hvis det er den måde folk bliver budt velkommen på, så kommer der ikke mange her. Men jeg tog det nu ikke så alvorligt, jeg ville være en del af kirken.

Da kirkeklokkerne kom, skulle de jo stemmes og der var en bimlen og bamlen og det var der flere, der var trætte af. Jeg husker, at vi havde en genbo der klagede – jeg var nu heller ikke selv så vild med dem – men efterhånden har vi alle vænnet os til klokkerne og de er nu en integreret del af Brøndby Strand.

I den første tid med kirken kom der en del nye, som skulle se kirken og flere blev også en del af menigheden. Vi skulle selvfølgelig passe på den nye bygning, men vi nød også så meget at have fået nye lokaler – jeg husker dog især, at køkkenet ikke var velegnet til madlavning, kun til anretter køkken – men til gengæld var der en stor fryser for det passede pænt ind mente arkitekten.

Kirken skulle også straks bruges til koncerter, da det var et godt koncertrum.

Vi var med til at starte nogle familiemøder sammen med Niels Pram Gad med fællesspisning. Det var en dejlig tid og flere af børnefamilierne havde børn i børneklubben. Her blev ordet forkyndt i et let forståeligt sprog, så kirkefremmede kunne forstå det.

Senere begyndte vi at afholde Indre Missions møder i kirken, men da vi ikke var så mange deltagere, blev vi slået sammen med Valby Indre Mission og afholdte møderne i Hvidovre.

Kirken fra år 2000 til nu

Vi kom ikke til gudstjenesterne i kirken fra 2000 til 2012, men jeg var stadig leder af kirkens børneklub, som senere var blevet til onsdagsklubben.

Det vigtigste for mig er, at ordet om Jesus som verdens frelser bliver forkyndt klart og tydeligt både med ord og i gerning – jeg er meget glad for, at vi som kirke kommer ud af bygningen og møder befolkningen – især til Kirken i Centrum, Kulturweekend og Store Legedag.

Det glæder mig også, at vores tre præster kan samarbejde, selv om de er meget forskellige – sådan har det ikke været før Elisabeth kom til som præst.

Jeg har været meget glad for, at jeg har fået lov til at forkynde evangeliet for rigtig mange børn igennem alle de 32 år jeg var med – og det glæder mig meget, når vores præster fortæller, at de støder ind i voksne, der fortæller om en god tid i klubben.

Noget at det bedste, jeg har oplevet i kirken, er, når mennesker kommer til tro – f.eks. har vores Alpha kurser være fantastiske til at hjælpe mennesker videre i deres trosliv.

Jeg selv har altid haft øje for nye, der kommer til kirken og nyder at se, når de kommer med i fællesskabet.

Hanne Kristoffersen